

отсъствие на онова висше благородство на духа, което дава истинското научно образование, или най-егоистични побуждения, или най-сетнѣ една съвсѣмъ нерѣдка у насъ тѣжота на ума, която никакви знания не сж въ състояние да прѣмахнатъ. Разумѣва се, все такава гатанка е и факта, че въ подобни партии се числятъ у насъ и зрѣли хора, които претендиратъ на по-висока култура на ума и сърдцето. Не е мѣсто тукъ да обясняваме тоя фактъ, но не може да има съмнѣние, че той се дължи, на първо мѣсто, на крайната неразвитостъ на социалнитѣ морални чувства въ нашето общество, сетнѣ на онова безволие, което проявява съврѣменното поколѣние и което го прави неспособно да противостои на съблазнитѣ на материалистическата срѣда, въ която живѣе и, най-сетнѣ, на онова добръ извѣстно „потъмняване“ на нашитѣ юношески блѣнове, което ги лишава отъ тѣхната животворна мощъ и имъ отнема нѣкогашното всесилие надъ духа на юношата. Да свърже студента своитѣ юношески идеали съ своя студентски животъ, като ги реализира поне въ чувства на възмущение отъ потъпкване тия идеали, би било едно срѣдство за да закрѣпи по-яко за себе си тия скжни другари и сплѣтници на живота. Въ това ний съзираме най-важното значение на колективнитѣ студентски акции отъ обществено-политически характеръ.

*

Но, разумѣва се, студентътъ не трѣбва при всѣка врѣва на партизанския печатъ да напуска своитѣ научни занятия; неговата намѣса въ политическия животъ е оправдана — става граждански и мораленъ дългъ — само когато бждатъ заплашени върховни на-